

ROMÁN



KIOKAN

HANA WHITTON

ZDISLAVA Z LEMBERKA

VNESLA SVĚTLO DO NEJTEMNEJŠÍCH MÍST



edice
KLOKAN

Copyright © Hana Whitton, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Hana Whitton, 2020

Redakční úprava Hana Porebská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2021

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-437-3

I.

„NEMĚLA BY SES TOULAT tak daleko od Pražského hradu sama, paní! Zejména ne teď, když se co nevidět snese soumrak.“

Sibyla sebou poděšeně trhla. Možná to skutečně nebyl nejlepší nápad vydat se na procházku vpozdvečer, a do podhradí k tomu. Její cesta tam mimoto neskončila, protože se nechala zlákat bohatou jarní zelení, v níž tonul premonstrátský klášter Sion na protějším svahu, a tak zamířila k němu.

Avšak po dlouhém dni, který jako dvorní dáma Kunhuty Štaufské, snoubenky královice Václava a budoucí české královny, strávila u královského dvora, zatoužila po chvílce klidu nejprve v podhradí a pak v zahradách kláštera Sion. Zalíbilo se jí tam, snad proto, že jí to připomínalo rozlehlé zahrady obklopující její rodné sídlo za sicilským Palermem.

Sicílii opouštěla jen nerada, její rodina si však považovala za velkou čest, že Sibylu ke svému dvoru povolala jako dvorní dámu Kunhuta Štaufská, která se vydala do Prahy za královským snoubencem.

„Takovou poctu přece nemůžeš odmítnout!“ promlouval zdráhající se Sibyle do duše otec, ukazovák přísně

vztyčený. Neuniklo mu, že by dcera nejraději zůstala doma. Jistě je to proto, že se kolem ní točí ten pohledný mladíček Lucas, usoudil nakonec. Jenže on měl se Sibylou jiné plány, i když byl Lucas bohatý a pocházel z urozeného rodu.

„Je to nesmírná čest, že si tě Kunhuta vybrala jako dvorní dámu k pražskému dvoru. Vždyť je to dcera římskoněmeckého krále a vnučka samotného Fridricha Barbarossy, císaře Svaté říše římské!“ opakoval Sibyle do omrzení.

„Nesmírná čest to být může, otče, ale České království a Praha jsou na druhém konci světa! Utrápím se tam steskem po domově!“ namítala Sibyla.

Otec pochopil, že na to musí jít jinak, protože Sibylu podobnými vznešenými argumenty nepřesvědčí. Než si však stačil promyslet novou taktiku, vložila se do vyjednávání její matka. „Neměla bys to nabídnuté postavení u dvora chápat pouze jako významný společenský postup. Jde také o křesťanskou povinnost. Kunhuta bude v novém prostředí potřebovat spřízněnou duši, nějakou známou tvář, zejména po tom, co prožila. To bys měla mít na paměti.“

Matka věděla moc dobře, jak na Sibylu zapůsobit. Pohnutý osud Václavovy mladičké snoubenky Kunhuty dojal každého. „Nezapomínej, jaké rány osudu ji potkaly! Nejprve jí zavraždili otce a krátce nato zemřela náhle její matka. Nebýt královice Václava, který pozval Kunhutu okamžitě k pražskému dvoru, a nebýt obětavých příbuzných, kteří se zase ujali jejích osiřelých sourozenců... jen dobrý Bůh ví, jak by to s nimi i přes jejich vysoce urozený původ dopadlo.“

Matka se odmlčela a otec toho využil, aby dodal: „Zmínila ses o tom, jak těžké pro tebe bude odcestovat do cizích krajů. Ty máš však rodinu, domov, máš se kam vrátit. Pomyšlelas, jak nesnadné to musí být pro princeznu Kunhutu,

kteřá zůstala na světě sama bez rodičovské opory? Vždyť ty jsi patrně jediná, s kým se sblížila u štaufského dvora na Sicílii. To proto tě potřebuje v Praze, to proto si tě nyní povolala k tamnímu dvoru.“

Sibyla na to nic neřekla. Otec má pravdu, pomyslela si sklesle.

S Kunhutou se setkala u sicilského královského dvora Kunhutina bratrance, nyní císaře Svaté říše římské Fridricha II. Štaufského, který mimoto zdědil Sicilské království po otci Jindřichovi.

Správěly se brzy, třebaže Kunhuta, pocházející z císařského rodu, Sibylu svým původem převyšovala. Sibyla totiž byla jediná, komu Kunhuta u královského dvora plného intrik naprosto důvěřovala.

Před krutostí osudu však Kunhutu urozený původ neochránil. Jejím jediným štěstím bylo, že ji otec Filip Švábský asi rok před svou tragickou smrtí zasnoubil s českým kralevicem Václavem. A tak se měla Kunhuta kam uchýlit, i když to byl krok do neznáma.

Sibyla, jakkoli se jí domov opustit nechtělo, musela připustit, že mají rodiče pravdu – Kunhuta bude v Praze potřebovat někoho, na koho se může zcela spolehnout, komu může důvěřovat.

Ovšem to by znamenalo opustit rodiče, uvědomila si znovu.

A také Lucase, jehož dvoření jí lichořilo, i když ho nemilovala. Byl to příjemný společník a dobrý přítel, ale nic víc. Lásku si představovala jinak.

A potom tu byl ještě Matteo, i když toho by opustila s lehkým srdcem.

Mattea, bohatého, ale obstarožního vdovce s početnou rodinou, jí totiž rodiče již dávno vybrali za manžela. Nebránila se jejich rozhodnutí, protože byla poslušná dcera a protože se manželství většinou jinak neuzavírala. Rodiče

neviděli v Siblyně odjezdu k pražskému královskému dvoru důvod ke zrušení slova daného Matteovi.

„Vezmete se prostě, až se vrátíš. Anebo se za tebou může Matteo vydat do Prahy,“ prohlásil otec, pro něhož bylo dceřino prestižní postavení příliš lákavé.

Jenže právě Matteo byl jednou z příčin, proč nyní o cestě do Prahy začínala vážně uvažovat.

Nechtěla se vdávat. Tedy přesněji, nechtěla se vdát za Mattea, i když rodiče trvali na tom, aby se s ním před odjezdem alespoň zasnoubila.

Zahnala nyní rychle podobné vzpomínky. Nemínila se k nim dnešního krásného podvečera vracet. Obrátila se proto k onomu starostlivému rytíři, který ji právě oslovil a v němž poznala jednoho z Václavových dvořanů.

„Jsi pozorný, pane,“ usmála se na něj. Dotírající vzpomínky byly najednou tytam.

Rytíř sesedl z koně a uklonil se jí, dlaň přitisknutou v dvorném gestu na hrud'. Kabátec mu zdobila přemyslovská orlice, což Siblyu utvrdilo v tom, že se nezmýlila – tenhle mladý muž určitě patří k družině mladého krále Václava, není to však pouhý dvořan, je to důvěrník budoucího krále.

„Vyšla jsem si jen na krátkou procházku, ale pak jsem se nechala zlákat klášterní zahradou,“ pokračovala Siblya. „Neuvědomila jsem si, jak rychle utíká čas. Snad se na Hrad vrátím před setměním, daleko to tam odsud zase není.“

„Dovol, abych tě na Pražský hrad doprovodil,“ nabídl se rytíř. „Opatrnosti nikdy nezbyvá.“ Znovu se jí potom uklonil se slovy: „Přibyslav z Křižanova je ti k službám, paní.“

„A Siblya, dvorní dáma Její Milosti princezny Kunhuty, tu nabídnutou službu ráda přijímá!“ uklonila se mu Siblya s úsměvem.

Přibyslav si krásné Sibyly povšiml mezi Kunhutinými dvorními dámami už dávno, vlastně okamžitě, jakmile se ke dvoru připojila.

Dívku tak půvabnou dosud nespatriil. Pleť měla nazlátlou od jižního slunce, neboť pocházela ze Sicílie, jak vyzvěděl. Jiskrné tmavé oči jí stínily dlouhé řasy a černé vlasy, hebké a lesklé, připomínaly jemné hedvábí. Dozvěděl se rovněž, že mezi dvorními dámami zaujímá jako důvěrnice princezny Kunhuty výjimečné postavení.

Nejraději by jí to vše vypověděl a přiznal se jí k tomu, že ho od první chvíle okouzila. Nechtěl ji však polekat překotným, neuváženým vyznáním.

Zaváhal na okamžik, potom se vyhoupl do sedla a vyzdvihl Sibylu před sebe na koně.

Ta se krátce zasmála, protože ji to poněkud zaskočilo, nebránila se však a neodbyla ho příkrým slovem. Bylo příjemné opírat se mu o hrud' a téměř mu spočívat v náruči. Po dobrodružné a náročné cestě ze Sicílie se nyní cítila konečně v bezpečí a Přibyslavova blízkost jí dodávala v novém, dosud neznámém prostředí tolik potřebný pocit jistoty.

Nenápadně se natočila tak, aby mu mohla pohlédnout do tváře lemované kaštanovými vlasy, jež mu spadaly až na ramena. Byl to hezký muž, ne však už mladíček. Usoudila, že mu do třicítky mnoho nechybí.

Vraník se zvolna vydal snášejším se soumrakem k Pražskému hradu a Přibyslav ho do klusu nepobídl. Byl šťastný, že mu Sibyla spočívá v náruči, a hodlal ten slastný okamžik prodloužit co nejvíc.

Náhle si uvědomil, že pouhé zalíbení v mladičké dvorní dámě princezny Kunhuty, jež pocítoval od prvního okamžiku, přerostlo v lásku.

Zamiloval se do Sibyly, a možná ji miloval od oné první chvíle, jen o tom nevěděl.

„Nezasteskne se ti někdy po rodném kraji, paní Sibylu?“ zeptal se jí, a vytrhl ji tak ze slastného snění.

„Někdy ano,“ odpověděla mu tiše. Po pravdě řečeno, právě v tento okamžik toužila na rodný kraj zapomenout. Pouhá zmínka o Sicílii jí připomněla to, co se tam před jejím odjezdem do Prahy ještě stačilo odehrát.

Nezůstalo totiž pouze u plánů na zasnoubení s Matteem. Otec trval na tom, aby se s ním Sibyla zasnoubila ještě před odjezdem k pražskému dvoru. „Zásnubní prsten ti bude připomínat, že ses zavázala slibem věrnosti jedinému muži.“ Dceři sice důvěřoval a chtěl, aby významné postavení přijala, nezbavil se nicméně podezření, že by ani dívka tak ctnostná jako Sibyla nemusela svodům královského dvora odolat.

Nechtěla se vdávat, zatím ještě ne, a nechtěla se vázat ani zasnoubením. Ten pocit zesílil, když se pak s Matteem konečně setkala.

Obloustlý vdovec s prořídými šedivými vlasy byl jistě starší než její otec. Dostavil se v doprovodu svého vysokého a urostlého syna Enza.

Matteo mohl být bohatý a vlivný, i když nepocházel z urozeného rodu, ale to pro ni nebylo rozhodující. Ona toužila po muži, kterého by mohla milovat, ne jen cítit z pouhé povinnosti. Měl to být rytíř, který si pro ni přijede na bílém koni.

„Je to laskavý, hodný muž a bude ti dobrým manželem,“ snažila se ji ukonejšit matka, které stačil jediný pohled do Sibyliny zarmoucené tváře, aby pochopila, co se dceři odehrává v nitru. Příliš to však nepomohlo.

Sibyla se však jako poslušná dcera ani tentokrát proti rozhodnutí rodičů nevzepřela, i když proplakala celou noc před zásnubami.

Nechtěla nyní vzpomínat na obřad, při němž bylo v kostele jejímú zasnoubení s Matteem požehnáno, a přesto

tu vidinu marně odháněla. A už vůbec se nechtěla vrátet k Matteovu neobratnému, dychtivému polibku, kterým hodlal po obřadu zpečetit jejich svazek. Uhnula tehdy rychle, takže jí ho vtiskl pouze na tvář, a ne na ústa, jak měl v úmyslu, ale i tak jako by dosud cítila na pokožce vlhký dotyk jeho odulých rtů.

Pohlédla nyní na široký zlatý zásnubní prsten posetý démanty a drobnými perličkami.

Tady, v Praze, jako by začala znovu žít novým životem a na snoubence Mattea pozapomněla.

Dala jsem mu ale jednou slovo, uvědomila si najednou, zavázala jsem mu slibem. Neměla bych teď téměř spočívat v náručí Přibyslavovi. A neměla jsem vůbec souhlasit s tím, aby mě doprovodil na Pražský hrad, zmocnily se jí náhle výčitky svědomí.

A přesto mu nedokázala přikázat, aby koně zastavil a nechal ji sesednout.

Věděla totiž, že v Přibyslavovi potkala onoho rytíře, o němž snila, na něhož tak dlouho čekala, i když tenhle přijel na vraníkovi.

Opanovala se však nyní rychle a dodala ještě: „Stýská se mi po krajině věčně zalité sluncem, kde jsou zimy mírné. A také po naší zahradě se mi stýská, ale ze všeho nejvíc po rodičích a sourozencích. Někdy si říkám, že je už třeba nikdy neuvidím.“

Přibyslav si nepřál, aby se Sibyla vracela k bolestným vzpomínkám, a v duchu se kál za tu nepromyšlenou otázku. Rychle proto raději změnil téma. „Doufám, že mě někdy poctíš návštěvou na mém panství v Křižanově. Krajina je tam krásná, s půvabnými luhy, s lesy bohatými zvěří a žirnými poli. I podnebí je tam mírné...“

„Jistě jako na Sicílii!“ zasmála se Sibyla. Jeho zájem jí lichočil, uvědomovala si nicméně, že se nesmí, nemůže zpronevěřit slibu danému Matteovi.

Také Přibyslav se zasmál. „Musíš se k nám opravdu podívat, abys to mohla porovnat.“

Sibyla se k jeho smíchu připojila.

A co když je Přibyslav ženatý? napadlo ji přitom. Možná má početnou rodinu. Možná jsem si jeho chování mylně vyložila. Jeho doprovod, to je třeba pouhé rytířské gesto, stejně jako pozvání do Křižanova.

Zastyděla se za své předchozí nemístné úvahy. „Bylo by hezké poznat tvou rodinu pane,“ dodala proto spěšně. „Manželku a děti a...“ Hlas se jí zachvěl. Nedokázala ze sebe najednou vypravit ani hlásku.

„Pro samé povinnosti nejprve u dvora krále Přemysla Otakara I. a nyní také u dvora jeho syna královny Václava jsem se nestačil oženit, paní Sibylo.“ Přibyslav se odmlčel a potom dodal vážně: „Ach, neměl bych lhát sám sobě! Neoženil jsem se proto, že jsem dosud nenašel tu pravou. Až nyní jsem ji konečně potkal.“

Sibyla opět pohlédla na Matteův zasnubní prsten. Démanty na něm zaplály tisíci drobných jiskřiček, jako by ožily ve světle loučí na nádvoří Pražského hradu, kam právě vjížděli.

Znovu jí to připomnělo slib, který dala Matteovi, třebaže ho nemilovala.

„Děkuji ti za doprovod a za příjemnou cestu, Přibyslave,“ přerušila proto rychle další slova jeho vyznání a využila toho, že se vraník zastavil uprostřed nádvoří, aby sklouzla ze sedla.

Rozběhla se pak k hradnímu křídlu, ve kterém se nacházely komnaty Kunhutinych dvorních dam.

Užaslý Přibyslav seskočil z koně a sledoval ji nevěřícím pohledem, dokud mu nezmizela ve dveřích. Nechápal Sibylino chování.

„Řekl jsem snad něco nevhodného, čím jsem ji urazil? Dotkl jsem se jí svým nepřímým vyznáním?“ ptal se zklamane sám sebe.

Od stájí se k němu přiloudal Tommaso, člen ozbrojené družiny princezny Kunhuty. Pocházel rovněž ze sicilského Palerma a Sibylinu rodinu dobře znal.

Stačil mu jediný pohled do tváře zaskočeného Přibyslava, s nímž se spřátelil již před nějakým časem krátce po příjezdu na Pražský hrad, aby pochopil, co se stalo.

„Paní Sibyla je výjimečná žena. Krásná, vzdělaná a zbožná. A pochází z dobré rodiny. Zním se s nimi trochu,“ poznamenal a zahleděl se směrem, kterým půvabná dvorní dáma zmizela. „Jenže je také zasnoubená a má se prý po návratu na Sicílii vdát.“

Přibyslav zůstal stát uprostřed nádvoří, jako by do něj uhodilo. Konečně potkal dívku, s níž by chtěl prožít celý život, jen aby zjistil, že je už zadaná!

„Víš to určitě, Tommaso?“ Přibyslav usoudil, že se Tommaso podle všeho mylí! Musí!

„Ano, je to pravda,“ přitakal neochotně Tommaso. „Naše rodiny se totiž znají a po léta se stýkají, a tak se nám dostalo pozvání na Sibyliny zasnuby s jistým Matteem. Je to zazobaný kupec, vdovec s dětmi mnohem staršími než Sibyla. Byla to... smutná podívaná.“

„Smutná podívaná?“ zeptal se překvapeně Přibyslav.

„Bylo přáním Sibyliných rodičů, aby se dcera zasnoubila před odjezdem do Prahy. A Matteo samozřejmě nadšeně souhlasil.“ Tommaso s těmi slovy máchl pohrdlivě rukou. „Kdyby alespoň pocházel ze starobylého urozeného rodu. Ale jak jsem už řekl, je to jenom bohatý kupčík. Peněz má, že neví, co s nimi. Tím si patrně Sibyliny rodiče naklonil. Chtějí mít dceru dobře zajištěnou.“

Neuniklo mu, do jaké míry Přibyslava jeho sdělení zdrtilo. Pochopil, že v tomto případě rozhodně nejde o povrchní zájem, a tak rychle dodal: „Ovšem Sibyla se celkem netají tím, že se za Mattea provdá pouze proto, že to je přání jejích rodičů.“ Odmlčel se krátce a potom ještě

poznáměl: „Jak už jsem řekl, je to zbožná, hloubavá dívka poslušná svých rodičů. Její přístup k životu není ani v nejmenším povrchní, jak tomu bývá u jejích vrstevnic. Dala-li jednou slovo, cítí se povinna je dodržet. To nicméně nemění nic na skutečnosti, že svého budoucího chotě podle všeho nemiluje.“

Přibyslava Tommasova slova na jednu stranu hluboce zranila, poskytla mu však současně naději. Sibyla muže, jehož jí vybrali rodiče, nemiluje. A to pro něho bylo rozhodující.

Udělá vše, aby si ji získal. Vždyť přece v lásce a ve válce je vše dovoleno.

Tommaso pleskl přítele po rameni. Na podobné trápení, které nyní sužuje Přibyslava, znal účinný lék.

„Víš co, zvu tě na džbánek dobrého vína. Objevil jsem dole u řeky, kousek od brodu, milou hospůdku. Pořádný doušek a pár přátelských slov budeš dnes, jak vidím, potřebovat.“

„V tom se nemýlíš,“ usmál se sklesle Přibyslav. Křikl na podkoního, aby se mu postaral o vraníka, a vykročil s Tommasem do jarní noci, v níž už dávno přešel rychle se snášejší soumrak.

Sibyla nevěděla, jak se vůbec ocitla v komnatách dvorních dam.

Srdce jí bušilo jako splašené, a nejen proto, že příliš rychle vyběhla příkré schody, jen aby utekla před Přibyslavem a jeho slovy, nebo spíš sama před sebou.

Zamířila pak okamžitě do své komnaty. Věděla, že se musí nejprve uklidnit, než se vydá za Kunhutou. Takhle na ní každý určitě hned pozná, co se jí odehrává v nitru.

Přibouchla za sebou dveře a na kratičký okamžik se o ně opřela, jako by potřebovala oporu.

Teprve teď si uvědomila, v jaké pasti se ocitla, když poslušně souhlasila se zasnoubením a sňatkem s Matteem.

I tehdy, v sicilském domově, nebylo snadné splnit přání rodičů, ale nyní a tady, když poznala Přibyslava, jí připadalo nemožné ten osudný krok učinit. Nemilovala Mattea, nedokázala by žít po jeho boku.

Zato po tom Přibyslavově ano.

„Zamilovala jsem se snad na první pohled?“ ptala se sama sebe. „Dá se vůbec na setkání tak krátkém stavět budoucnost?“

Odpověď na tyto otázky dosud neznala, zato jedno věděla s určitostí – v Matteově případě se dopustila zásadní chyby.

Měla rodičům vysvětlit, že na manželství zatím nepomýšlí a že se vážený pan Matteo musí poohlédnout jinde.

Nyní však už bylo na podobné úvahy pozdě.

Skryla tvář v dlaních, slzy však potlačit nedokázala.

„Sibylu! Tady jsi! Konečně jsem tě našla. Její Milost Kunhuta se po tobě už drahnou dobu shání! Cožpak jsi zapomněla, že se má dnes účastnit slavnostní hostiny s královskou rodinou? Víš přece, jak je to pro ni důležité! Potřebuje pomoci s přípravami!“ vychrlila ze sebe Ulrika, další Kunhutina dvorní dáma, která nečekaně vpadla do Sibyliny komnaty.

Mohla si to dovolit, protože se Sibylou se spřátelila, i když z její strany v tom sehrála významnou úlohu vypočítavost. Kunhuta, která si Sibylu zjevně oblíbila, se s ní znala už z dřívějšíka od sicilského dvora. A tak se Ulrika domnívala, že se jednou bude na výsluní královské přízně vyhřívat se Sibylou také ona.

Sibyla si v rychlosti otřela usazenou tvář. „Vyšla jsem si jen na krátkou procházku a... nějak jsem se pozdržela. Hned se k Její Milosti vydám,“ omlouvala se.

Ulrika ji však zadržela. „Stalo se něco?“ zeptala se, když si povšimla Sibyliny uplakané tváře.

„Jen... se mi zastesklo po domově,“ uchýlila se Sibyla ke svaté lži. O tajné myšlenky týkající se Přibyslava se jen tak s kdekým dělit nehodlala.

Ulrika ji objala kolem ramen. „Já vím, já vím! I naši paní Kunhutě se občas také zasteskne po rodném Augsburgu a po Švábsku vůbec, stejně jako mně. V podobném rozpoložení je právě dnes. To proto si nás k sobě povolala o něco dřív. Nechce být sama. Tak pojď, Sibylo, měly bychom se k ní už konečně vydat.“

Sibyla na to přikývla a následovala ji ke Kunhutiným komnatám.

Sibyle stačil jediný pohled na Kunhutu, aby pochopila, že Václavova snoubenka dnešního večera rovněž propadla smutku, i když ten její nepramenil z nenaplněné lásky. S kralevicem Václavem, k jehož dvoru se uchýlila po předčasné smrti rodičů, se sblížila a jejich zasnoubení dávno přestalo být pouze formální dohodou vynucenou politickými okolnostmi.

Půvabná tvář se jí však rozzářila v okamžiku, kdy spatřila na prahu Sibylu.

Obrátila se k Ulrice, která se vhrnula do komnaty před Sibylou, a pokynula jí velitelským gestem. „To bude pro dnešek vše, Ulriko. Ty teď můžeš jít!“

Ulriky se to dotklo. Vzrůstající žárlivost na Sibylu, která se u dvora těšila jako Kunhutina důvěrnice větší přízni, se marně snažila potlačit. A ta nyní přerostla v těžko skrývanou zášť.

„Jak si přeješ, Milosti,“ uklonila se však Kunhutě pokorně a spolkla ostrou odpověď. Musím se obrnit trpělivostí, kladla si na srdce, musím vyčkat. Jedině tak získám své místo na slunci a urozenou přízeň budoucí královny.

Kunhuta vyčkala, dokud se za Ulrikou nezavřely dveře, a potom pokynula Sibyle, aby se posadila na sedátko naproti ní.

„Vidím, že ani tobě se dnes smutek nevyhnul,“ usmála se na Sibylu, jejíž uplakaná tvář byla výmluvnější než slova.

Sibyla mlčky přikývla.

„Se mnou je to stejné. Sestry mi už dlouho nenapsaly. Dělán si o ně velké starosti. Po tom, co se stalo s otcem...“

Sibyla věděla, o čem Kunhuta mluví – Kunhutin otec Filip Švábský byl zákeřně zavražděn a jeho rodina se nikdy nezbavila strachu, kdo se stane příští obětí úkladného zločinu. „Tvé obavy jsou pochopitelné, Milosti. Vše je ale jistě v pořádku, to jen poslové s listy se někde pozdrželi. A vše se určitě v dobré obrátí,“ snažila se ji ukonejšit Sibyla.

Kunhuta na ni vděčně pohlédla. „Mám také obavy o jejich budoucnost. Ne každá z mých sester měla to štěstí jako já. Já našla nový domov u Václava...“ Kunhuta se odmlčela. Na půvabné tváři lemované dlouhými plavými vlasy se jí zračil nový smutek. „A mimoto,“ začala váhavě až po chvíli, jako by se zdráhala Sibyle svěřit, „v poslední době mě nepřestávají pronásledovat děsivé sny. Vidím v nich otcovo zkrvavené tělo... A také matčinu tvář, když jsme se spolu loučily. Jako by tušila, že se už nikdy nesetkáme...“

Kunhuta si osušila oči bělostným šátkem. Sibyla se rozhodla, že ji v té chvíli plně žalostných vzpomínek raději rušit nebude.

Kunhuta se ozvala až za okamžik. „Ještěže je Václav tak pozorný, tak ohleduplný. Chápe mě...“

Sibylu napadlo, že kralevice Václava vede k jeho výjimečné vstřícnosti nejen láska ke snoubence. Potřeboval někoho, komu by mohl bezmezně důvěřovat, o koho by se mohl opřít ve chvílích, kdy na něho těžce doléhaly následky zranění, jež utrpěl při lovu. Na pražském královském dvoře byl sice obklopen dvořany, ale těm se nemohl svěřit s úzkostnými stavy, kterými trpěl od okamžiku, kdy

při honitbě přišel o levé oko. U budoucího krále by se to považovalo za nepřístojnou slabost.

„Pomáháte si navzájem, jste jeden druhému oporou, a to je v manželství to nejdůležitější,“ snažila se ji utěšit Sibyla. Věděla moc dobře, že Kunhuta často kryje Václavovy záchvaty, které někdy vyvolala maličkost, jako třeba vyzvánění zvonů. Pomáhala jí v tom Václavova matka Konstancie stejně jako jeho mladší sestra Anežka. Obě si Kunhutu pro její mlčenlivou loajálnost oblíbily.

„V tom máš pravdu, Sibylo,“ souhlasila Kunhuta a usmála se.

„To já takové štěstí v manželství jistě nenajdu,“ vypravila ze sebe Sibyla. Toužila se někomu svěřit a jen Kunhutě mohla důvěřovat. A nyní se k té zповědi naskytla vhodná příležitost. „Rodiče mi vybrali za manžela muže, kterého jsem viděla poprvé při zásnubách krátce před odjezdem do Prahy. Neznám ho vůbec, netuším, zda mi vlastně může podobnou oporou být. Nebránila jsem se nicméně vůli svých rodičů a byla smířena se svým osudem... tedy až do dnešního večera.“ Sibyle se náhle zlomil hlas.

„A co se stalo dnešního večera?“ zeptala se jí Kunhuta.

Sibyla najednou zaváhala, zda se Kunhutě přece jen svěřit. A proč vlastně ne? pomyslela si vzápětí.

„Dnešního večera jsem totiž poznala Přibyslava. A pochopila jsem, že jen on mi může být onou životní oporou. Toho bych si vybrala, a ne muže na prahu stáří, jehož mi za manžela zvolili rodiče.“

„Máš na mysli Přibyslava z Křižanova?“ chtěla vědět Kunhuta.

Sibyla pouze mlčky přikývla. „Zahlédla jsem ho párkrát u královského dvora,“ dodala po chvíli, „ale dnes jsme se náhodou setkali a mohli si spolu poprvé promluvit.“

„Nedivím se, že na tebe takhle zapůsobil. Je to ušlechtilý muž, vzor rytířských ctností a věrný vazal krále Přemysla

Otakara I. i královce Václava. Ten se mi o něm nejednou zmínil. Ví, že ho Přibyslav nikdy nezradí a že se na něho může zcela spolehnout. Hodlá si ho ponechat ve svých službách, až jednou sám dosedne na královský trůn.“

„Nevím, co mám dělat,“ přiznala se Sibyla. „Slovo dané sicilskému snoubenci Matteovi vzít zpátky nemůžu, vřdyt bych tím zostudila rodiče.“

„Třeba se vše nakonec nějak vyřeší, Sibylo. Trápíme se mnohdy zbytečně, a přitom nevíme, co nám osud nachystá. Nezapomínej, že Boží cesty jsou nevyzpytatelné,“ snažila se ji utěšit Kunhuta.

„Já vím,“ zašeptala Sibyla. Nakrátko se pak rozhostilo ticho, které však vzápětí přerušila hudba doléhající k nim z hodovní síně.

„Ach Milosti! Hostina začne jistě za chvíličku, když už spustila hudba!“ zděsila se Sibyla a rázem zapomněla na své trápení. „Zdržuji tě svými starostmi, a přitom jsem ti měla pomoci s přípravou na dnešní večer,“ kála se. Na jednu stranu byla ale ráda, že ji povinnosti odvedou od pochmurných myšlenek na budoucnost a od nelehkého rozhodování.

Kunhuta jen mávla rukou. „Jsem už vlastně připravená. Jen se šatem potřebuji pomoci, a to zabere pouhou chvíličku.“

Sibyla přikývla a pak přivolala komornou, s níž pomohla Kunhutě do nového roucha z bohatě vyšivaného purpurového hedvábí.

Slavnostní večer mohl začít.

Ulrika vystoupila na špičky, aby lépe viděla na slavnostní průvod mířící do hodovní síně. Ji dnes jako doprovod princezny Kunhuty nepřizvali, zato Sibyla tam nesměla chybět. Při pohledu na ni se jí znovu zmocnila žárlivost.

Jsme přece přítelkyně, ozval se v ní hlas svědomí. Neměla bych jí závidět.

Ne, *bývaly jsme přítelkyně*, okřikla ho vzápětí. Sibyla ji, jak se zdá, nahradila v jejím kdysi výsadním postavení, a to se neodpouští! A musí se to změnit!

Poodstoupila pak, protože to, co viděla, jí stačilo. Zamířila z nádvoří a prodírala se davem zvědavců, přihlížejících té slavnostní podívané.

Vtom si povšimla mladého šlechtice, který jaksi bezradně postával opodál, zrak upřený k osvětleným oknům hodovní síně, z níž se linula hudba.

Uvědomila si, že se s ním musela setkat u dvora.

Líbil se jí.

Možná prožívá stejně zklamání jako já, napadlo ji. Ani jeho, jak se zdá, na hostinu nepozvali.

Nemám co ztratit, usoudila a vykročila k němu.

„Vidím, že i tobě opomněli poslat na dnešní večer pozvání, pane,“ oslovila ho se sladkým úsměvem. Nyní, když se mu ocitla tvář v tvář, si uvědomila, že ho zahlédla v družině mladého krále Václava. „Jsem Ulrika, dvorní dáma Její Milosti princezny Kunhuty,“ představila se mu bez váhání jako první, ač se to neslušelo. Chtěla ho však za každou cenu upoutat. Pokoření dnešního večera by snášela jistě lépe po boku pohledného rytíře.

„Já jsem Přibyslav z Křižanova,“ uklonil se jí. Do zdvořilého tónu se musel nutit. Rozmluva s dvorní dámou bylo to poslední, co si právě přál. Urazit ji však nechtěl.

Neprozradil jí, že jemu se pozvání na dnešní večer dostalo. Slavnostní večere se měl zúčastnit, vymluvil se však na neodkladné povinnosti. Věděl, že by nedokázal čelit možnému setkání se Sibylou. Ne po tom, po mu prozradil Tommaso.

Byl příteli vděčný, že mu zvečera u džbánku vína pomohl překonat nejhorší zklamání, záhy se s ním však rozloučil.

Věděl totiž, že smutek ve víně neutopí. A tak nechal Tommasa popíjet ve společnosti kypré šenkýřky a sám se vrátil na Pražský hrad ke svým povinnostem. Byl pevně rozhodnut, že najde způsob, jak si Sibylu získá. Může být zasnoubená, není však dosud vdaná.

„Těší mě, že tě poznávám, pane Přibyslave, i když jsme se u dvora už jistě setkali.“ Ulrika se mu uklonila a pozorně se mu přitom zahleděla do tváře, na niž dopadalo světlo plápolajících loučí.

Přibyslav z Křižanova se jí líbil čím dál víc. Usoudila, že by rozhodně stál za hřích.

„Co kdybychom si vyšli do zahrady. Tam se prý bude podávat občerstvení pro ostatní dvořany. Já tam alespoň zapiju žal, že se mi pozvání na hostinu nedostalo,“ zasmála se rozverně.

Přibyslav zaváhal. Ulrika mohla být hezká, nebyla to však Sibyla a on se s ní tím pádem nehodlal procházet noční zahradou.

Avšak ani on nechtěl být dnešního večera sám.

Toto dilema za něj vyřešil příjezd početné ozbrojené družiny. Zvědavci shromáždění na nádvoří se před tou kavaládou rychle rozestoupili.

„Tvé pozvání je sice lákavé, paní Ulriko, mě však, jak vidíš, volá povinnost. Někdo musí ty nově příchozí přivítat,“ oznámil jí se stěží skrývanou úlevou Přibyslav.

Muž, který jel v čele početné družiny, zarazil koně uprostřed nádvoří, sesedl z něj a pak se obrátil k Přibyslavovi. Promlouval k němu hlasem, který byl zvyklý udílet rozkazy: „Nesu neodkladné zprávy pro paní Sibylu ze sicilského Palerma, dvorní dámu Její Milosti princezny Kunhuty. Kde ji najdu?“

Přibyslav se na něho pozorně zahleděl. Vysoký urostlý jezdec měl výraznou, dosněda opálenou tvář s orlím nosem a hnědýma pronikavýma očkami. Nepůsobil zrovna

přátelským dojmem, neboť připomínal dravce chystajícího se ke skoku.

Už u měl na jazyku ostrou odpověď, která by povýšeného cizince odkázala do patřičných mezí, pak si to však rozmyslel.

Šlo tu přece o Sibylu, které chce navždy sloužit jako rytíř, třebaže ji nesmí doprovázet životem jako její manžel.

„Paní Sibyla se dnes večer účastní slavnostní hostiny. Budeš muset počkat, až Jeho Veličenstvo král Přemysl Otakar I. dovolí hostům, aby se vzdálili od tabule,“ odpověděl mu proto namísto strohých slov.

Jezdec, na něhož to prohlášení skutečně učinilo patřičný dojem, na okamžik zaváhal, odradit se však nedal. „Zpráva, kterou jí přináším, je skutečně... závažná. Bude pro ni znamenat velkou životní změnu.“

„Tak přestaň si už hrát se slovíčky, pane!“ nevydržela to už Ulrika, kterou však hnala spíš zvědavost než touha pomoci přítelkyni. „Nějak prospět ti můžeme jedině tehdy, prozradíš-li nám tu veledůležitou novinu, kterou přinášíš.“ S neznámým jezdcem jí pomalu docházela trpělivost.

Cizinec na okamžik zaváhal, ale potom se jí zlehka uklonil, přitiskl si ruku na hrud', jak to prikazovala dvorská etiketa, a řekl: „Jmenuji se Enzo a přijíždím ze sicilského Palerma. Paní Sibyle přináším smutnou zprávu – můj otec Matteo, s nímž byla zasnoubena a za něhož se měla vbrzku provdat, náhle zemřel.“

Přibyslav věděl, že není křesťanské radovat se z něčí smrti, aleENZova slova mu přinesla úlevu.

Sibyla je volná! To bylo jediné, na co dokázal myslet.

Zato Ulrice se tvář znatelně zachmuřila. To znamená, že se Sibyla jen tak na Sicílii nevrátí, pomyslela si sklesle. Zůstane tady a bude se nadále, a to na svůj úkor, těšit Kunhutině přízni.